

Jumala valitsi Israelin

Room. 9:1-18

1. Minä sanon totuuden Kristuksessa, en valehtele - sen todistaa minulle **omatunto-ni Pyhässä Hengessä** -
2. että minulla on suuri murhe ja jatkuva tuska sydämessäni.
3. Minä **soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljeni hyväksi**, jotka ovat sukulaisiani lihan puolesta.
4. Ovathan he israelilaisia, joille kuuluu **lapsen asema ja kirkkaus ja liitot**. Heille hän antoi lain ja lupaukset ja sääti jumalanpalveluksen.
5. Heidän ovat kantaisät, ja heistä on **Kristus** lihan puolesta. **Hän on yli kaiken, Jumala, iankaikkisesti ylistetty**. Aamen.
6. **Ei Jumalan sana kuitenkaan ole rauennut tyhjiin**. Eiväthän kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin,
7. eivätkä kaikki ole lupauksen lapsia sen tähden, että ovat Abrahamin siementä, vaan: "lisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset."
8. Tämä tarkoittaa, etteivät luonnolliset jälkeläiset ole **Jumalan lapsia** vaan että **lupauksen lapset** luetaan jälkeläisiksi.
9. Lupauksen sanahan oli tämä: "Minä palaan ensi vuonna tähän aikaan, ja silloin Saaralla on poika."
10. Näin ei käynyt ainoastaan hänelle vaan myös Rebekalle, joka oli tullut raskaaksi yhdestä, meidän isästämme lisakista.
11. Sillä jo ennen kaksosten syntymää, ennen kuin he olivat tehneet hyvää tai pahaa - jotta **valintaan perustuva Jumalan suunnitelma pysyisi, ei tekojen tähden vaan kutsujan** -
12. Rebekalle sanottiin: "Vanhempi on palveleva nuorempaa."
13. Onhan kirjoitettu: "Jaakobia minä rakastin mutta Eesauta vihasin."
14. Mitä siis sanomme? Ei kai Jumala ole epäoikeudenmukainen? Ei tietenkään!
15. Hän sanoo Moosekselle: "**Minä olen armollinen, kenelle olen armollinen, ja armahdan, ketä armahdan.**"
16. **Kysymys ei siis ole siitä, mitä ihminen tahtoo tai mihin hän pyrkii, vaan Jumalasta, joka armahtaa.**
17. Sanoohan Raamattu faraolle: "Juuri sitä varten minä nostin sinut esiin, että **näyttäisin sinussa voimani ja että minun nimeäni julistettaisiin koko maailmassa.**"
18. **Hän siis armahtaa, kenet tahtoo, ja paaduttaa, kenet tahtoo.**

Valinta

Oletko Sinä Jumalan valitsema? Mihin valinta perustuu? Kuka ja millainen on Valitsija? Mihin valinta tähtää? Miten valinta tapahtuu? Miten siitä voi tulla tietoiseksi? Puhuuko Paavali luvuissa 9-11 yksittäisen ihmisen valinnasta pelastukseen vai tehtävään, tai ehkä molempiin. Vai onko kysymys myös kansan valinnasta tiettyyn tehtävään? Näitä kysymyksiä joudumme miettimään kolmea lukua lukiessamme.

Taustaa

Lähtiessään selvittämään pakanakristittyjen ja juutalaiskristittyjen suhdetta Paavali avaa myös suhdettaan juutalaiseen kansaan laajemminkin. Hän antaa ymmärtää, että Vanhassa testamentissa on lupauksia, jotka koskevat uskovia juutalaisia ja uskovia ei-juutalaisia yhtä lailla, mutta myös lupauksia, jotka koskevat vielä pelastuksen ulkopuolella olevaa Israelin kansaa.

Kirjeensä alusta lähtien Paavali on puhunut erikseen toisaalta pakanoista, pakanakristityistä ja toisaalta juutalaiskristityistä. Taustalla on se, että Rooman seurakunta oli kokenut melkoisen mullistuksen, kun keisari Claudius oli määrännyt kaikki juutalaiset poistumaan Roomasta. Rooman seurakunta oli syntynyt pian helluntain

jälkeen, kun Jerusalemissa Pyhän Hengen saaneita juutalaiskristittyjä oli palannut kaupunkiin. Sen jäsenet olivat alussa pääasiallisesti Roomassa asuvia juutalaisia. Vähemmistönä oli jonkin verran myös pakanakristittyjä. Mutta juutalaisten karkotus muutti tilanteen. Seurakunta alkoi kasvaa pakanoiden parissa. Kun sitten keisarin kuoltua juutalaiset saattoivat palata Roomaan, he huomasivat jääneensä seurakunnassa selkeäksi vähemmistöksi. Molempien ryhmien välillä esiintyi jännitteitä, joita Paavali kirjeellään halusi lievittää. Vaikka Paavali oli erityisesti pakanain apostoli, hän halusi myös avata omaa suhdettaan Jumalan valitsemaan kansaan, sillä olihan hän itsekin juutalainen.

Lukujen 9-11 sisältöä tarkastellessamme huomaamme tekstikokonaisuuden jakautuvan kolmeen jaksoon. *Luvussa 9* Paavali selittää Jumalan menettelytavan Israelia kohtaan vanhurskaaksi osoittamalla, että kaikkivaltiaalla Jumalalla on oikeus toimia tahtomallaan tavalla, ja ettei hän ole vastuussa yhdellekään ihmiselle. *Israelin historia* osoittaa, että näin Jumala on jo muinaisina aikoina menetellyt kansansa suhteen. *Luku 10* todistaa sitten, että *Israel* on itse epäuskonsa tähden asettunut *nykyajassa* ulkopuolelle. Mutta vaikka Israel kansana on siirretty syrjään, niin tänäkin aikana siitä on armovalinnan mukainen jäännös. Apostoli itse Kristukseen uskovine veljineen edustaa tätä todellista Israelia. *Luku 11* puhuu *Israelin tulevaisuudesta*. Kerran koko Israel pelastuu, so. juutalaiset kansakuntana saatetaan ennalleen Jumalan kansana.

Hätä hukkuvista

Minä sanon totuuden Kristuksessa, en valehtele - sen todistaa minulle omatuntoni Pyhässä Hengessä - että minulla on suuri murhe ja jatkuva tuska sydämessäni. Minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat sukulaisiani lihan puolesta. (1-3)

Paavalilla oli syvä tuska hukkuvista sieluista. Hän kuvaa omaa murheettaan niin vahvoin ilmaisin, että hänen on pakko korostaa sitä, että hän puhuu totta, mutta ei vain ylipäänsä totta, vaan totuuden, joka perustuu Kristuksen tuntemiseen. Hän tiesi, miten syvä murhe Jeesuksella oli aikanaan ollut Jerusalemin paatumuksen edessä. Jeesus olisi halunnut koota juutalaisen kansan pelastukseen, mutta he eivät tahoneet. Nyt Paavali jakoi samat tunteet Jeesuksen kanssa. Hän kyllä tiesi, ettei hänen kirotuksi tulemisensa muuttaisi mitään, sillä Jeesuksen tuleminen kiroukseksi meidän ja juutalaisten sijasta oli kyllin eikä siihen voinut eikä tarvinnut mitään lisätä. Mutta Paavali samaistui Jeesuksen tuskaan hukkuvien ihmisten osasta.

Seuraavan luvun alussa hän palaa tähän hätäänsä ja huoleensa heimoveljistään. *Veljet, minä toivon sydämeistäni ja rukoilen Jumalaa heidän puolestaan, että he pelastuisivat. (10:1)* Huolimatta siitä, että Paavali joutui toistuvasti kokemaan vastustusta ja vainoa juuri oman kansansa ihmisten taholta, hän rakasti heitä ja rukoili heidän pelastumistaan.

Meidän on syytä pysähtyä miettimään omaa suhdettamme suomalaisiin epäuskoiisiin. Toivomme ja rukoilemme kyllä hengellistä heräämistä kansamme keskuuteen, mutta toisaalta saatamme olla yllättävän välinpitämättömiä niidenkin ihmisten iankaikkisesta kohtalosta, joita päivittäin tapaamme ja joiden kanssa teemme ehkä työtä. Saatamme kuitata asian sillä, että jossakin vaiheessa ympärillämme elävät ovat kuulleet kristinuskon sanomasta ja he ovat itse vastuussa siitä, jos eivät ole sitä ot-

taneet vastaan. Tosiasia kuitenkin on, että on tavattoman paljon niitä, jotka eivät koskaan ole päässeet ymmärtämään evankeliumin sanomaa osaksi juuri siksi, etteivät uskovat ole uskaltaneet puhua heille totuutta synnistä eivätkä evankeliumin vapauttavaa sanomaa. Tänä päivänä on yhä enenevä määrä ihmisiä Suomessakin, jotka eivät tunne ainoatakaan uskovaa.

Miten mahtaa olla suhteemme omiin sukulaisiimmekin pelastuksen asiassa? ”Elämme ja annamme muiden elää” periaate kuulostaa kauniilta, mutta kätkee sisälleen välinpitämättömyyden toisista. Aito huolehtiminen sukulaistemme pelastuksesta on olennainen osa kristillistä vaellusta. Paavalin tavoin emme saa lyödä laimin rukousta heidän iankaikkisesta pelastuksestaan.

Lähetystyön merkittävänä motiivina oli takavuosina ”hätä hukuvista sieluista”, mutta tänään lähetystyötä pyritään markkinoimaan kehitysapuna köyhille ja huonosti koulutetuille ihmisille. Aito rakkaus ihmisiä kohtaan ei voi sivuuttaa heidän iankaikkista kohtaloaan. Ilman evankeliumia ihmiset hukkuvat. Heidän on saatava kuulla hyvä sanoma Jeesuksen ristin sovitukselta ja uskon vanhurskauden lahjasta. Hätä hukuvista ei ole ainoa motiivi todistamiselle ja lähetystyölle, mutta se kertoo jotain siitä, kuinka paljon meille merkitsee se, että Jeesus on kuollut kaikkien ihmisten puolesta ja haluaa kaikkien pelastuvan.

Omatunto Pyhässä Hengessä

Paavalin valmius luopua omasta pelastuksestaan oman kansansa ihmisten hyväksi kuulostaa niin radikaalilta, että hän joutuu vahvistamaan sanomansa viittaamalla omantuntonsa todistukseen: ”Olen aivan tosissani!” Juuri Kristukselta saatu rakkaus pani hänet kantamaan huolta omistaan. Samalla hän tuli lausuneeksi tärkeän periaatteen omantunnon toiminnasta. Vaikka Jumala on asettanut jokaiseen ihmisen omantunnon, joka vaatii synnille rangaistusta ja puolustaa totuutta, omatunto voi paatua ja vääristyä eikä se silloin anna oikeaa tietoa totuudesta. Paavali korostaa sitä, että uskovan omatunto toimii oikein sikäli, kuin Pyhä Henki saa Raamatun sanan kautta valaista sen sisältöä. Uskovan tuleekin suostua siihen, että hän tarkistaa omantuntonsa sisällön vertaamalla sitä Jumalan sanan sisältöön. On nimittäin niitä, joiden omatunto on ”poltinraudalla merkitty” eli niin perusteellisesti vääristynyt, ettei totuuden sana mene mitenkään enää heidän sydämeensä asti.

Israelin saamat etuoikeudet

Ovathan he israelilaisia, joille kuuluu lapsen asema ja kirkkaus ja liitot. Heille hän antoi lain ja lupaukset ja sääti jumalanpalveluksen. Heidän ovat kantaisät, ja heistä on Kristus lihan puolesta. Hän on yli kaiken, Jumala, iankaikkisesti ylistetty. Aamen. (4-5)

Mistä pulppusi Paavalin rakkaus omaa heimoaan kohtaan? Sen varsinaisena syynä oli tietenkin se, miten Jeesus oli ottanut hänet entisen kristittyjen vainoajan ja väkivallan tekijän kiinni, avannut hänen silmänsä ja paljastanut hänelle Golgatan uhrin ja ylösnousemuksen ihmeen, joka oli tapahtunut juuri hänen syntiensä sovituksiksi. Vasta Jeesuksen kohdattuaan Paavali pääsi ymmärtämään, millaiset suunnattoman suuret lupaukset Jumala oli Israelin kansalle antanut. Jumala oli tehnyt Aabrahamin kanssa liiton, joka oli vahvistettu Mooseksen kautta koko kansaa varten. Vanha liitto Jumalan kanssa sai täyttymyksensä Kristuksessa. Israel oli saanut Jumalan sanan ja lupauksen iankaikkisesta kirkkaudesta Jumalan lapsina. Israelille oli annettu yli-

vertainen ilmoitus siitä, millainen Jumala todellisuudessa on. Pelkkä ajatuskin tästä Jumalasta synnytti Paavalissa välittömän ylistyksen: Ihmisyyden puolesta juutalainen Jeesus Kristus on Jumala yli kaiken. Mielen kääntäminen Kristukseen herättää kiitoksen ja ylistyksen.

Paavali ei voinut olla rakastamatta kansaa, jota Jumala oli niin suuresti rakastanut. Efesolaiskirjeessä hän kuvaa sitä, miten pakanatkin pääsevät noista Israelin saamista lupauksista osallisiksi Kristuksessa:

Muistakaa sen vuoksi, että ennen te lihanne puolesta pakanat,... että te siihen aikaan olitte ilman Kristusta, olitte vailla Israelin kansalaisoikeutta, osattomia lupauksen liitoista, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. Mutta nyt Kristuksessa Jeesuksessa olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä. Hän on meidän rauhamme. Hän teki nuo molemmat ihmisryhmät yhdeksi ja purki niitä erottavan vihollisuuden muurin, kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksineen. (Ef. 2:11-15)

Ei korvausteologialle

Paavali hylkää tässä samoin kuin kirjeemme luvussa 11 niin sanotun korvausteologian. Sen mukaan Jumala muka hylkäsi Israelin kansan ja valitsi kristillisen seurakunnan sen sijalle uudeksi Israeliksi. Näin ollen kaikki Vanhan testamentin lupaukset koskevat vain uutta Israelia, siis lihallisen Israelin korvaavaa Uuden testamentin kristillistä kirkkoa. Paavali hylkää tällaisen ajattelun vääränä:

Kysyn siis: ei kai Jumala ole hylännyt kansaansa? Ei tietenkään! Olenhan minäkin israelilainen, Abrahamin jälkeläinen ja Benjaminin heimoa. Ei Jumala ole hylännyt kansaansa, jonka hän on ennalta tuntenut. (11:1-2)

Kristillinen seurakunta ei millään tavalla korvaa Israelia, vaan sen olemus on siinä, että Kristuksessa pakanakristitytkin pääsevät osalliseksi Israelin saamista lupauksista. Vanhan liiton pelastus perustui uskonvanhurskauden lahjaan ja saman uskonvanhurskauteen nyt pakanakristitytkin ovat päässeet osallisiksi Jeesuksen uhrin kautta. Vanhan ja Uuden testamentin pelastus on olemukseltaan sama ja perustuu Jeesuksen sovitustyöhön sekä juutalaisten että pakanain synneistä. Kristillinen seurakunta on siis hengellisen Israelin osa ja Vanhan liiton uskonvanhurskauden jatketa.

Todellinen Israel

Ei Jumalan sana kuitenkaan ole rauennut tyhjiin. Eiväthän kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin, eivätkä kaikki ole lupauksen lapsia sen tähden, että ovat Abrahamin siementä, vaan: "Iisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset." Tämä tarkoittaa, etteivät luonnolliset jälkeläiset ole Jumalan lapsia vaan että lupauksen lapset luetaan jälkeläisiksi. Lupauksen sanahan oli tämä: "Minä palaan ensi vuonna tähän aikaan, ja silloin Saaralla on poika." (6-9)

Nyt Paavali tekee kuitenkin tärkeän eron lihallisen Israelin ja todellisen Israelin välillä. Kuuluminen etniseen Israeliin ei merkitse samaa kuin kuuluminen uskon kautta pelastettuun Israeliin. Todellinen hengellinen Israel ovat siis kaikki juutalaiset, jotka uskovat Jumalan antamiin lupauksiin ja kaikki ei-juutalaiset, jotka myöskin uskovat Kristuksessa toteutuneihin Jumalan lupauksiin. Aivan samalla tavalla kuuluminen kristillisen kirkon jäsenluetteloon ei takaa sitä, että ihmisen nimi on kirjoitettu myös taivaalliseen elämän kirjaan. Vain Jumalan sanan uskossa vastaan ottaneet kuulu-

vat Kristuksen todelliseen ja maailmanlaajuiseen kirkkoon. Se samaistuu hengelliseen Israeliin ja saa omistaa samat lupaukset kuin uskova Israelkin.

Lupauksen lapset

Koska pelastetut ovat lupauksen lapsia, meidän tulee kysyä itseltämme: ”Minkä lupauksen perusteella voin kutsua itseäni Jumala lapseksi?” Vastaus kuuluu:

Mutta kaikille, jotka ottivat hänet (Jeesuksen) vastaan, hän antoi oikeuden ja voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä. He eivät ole syntyneet verestä, eivät lihan tahdosta eivätkä miehen tahdosta vaan Jumalasta. (Joh. 1:12-13)

Paavali korostaa vastaavasti:

Kysymys ei siis ole siitä, mitä ihminen tahtoo tai mihin hän pyrkii, vaan Jumalasta, joka armahtaa. (16)

Pelastumisessa ei ole kysymys omasta tahdostamme, sillä synnissä hengellisesti kuolleella ei ole sellaista tahtoa, että hän haluaisi pelastua. Siinä ei ole liioin kysymys ihmisen omista yrityksistä tai ponnistelusta. Kysymys on Jumalan pelastustahdon ilmaisevasta lupauksesta, johon Pyhän Hengen saman lupauksen kautta synnyttämä usko tarttuu. Pelastumisesta saa kunnian kokonaan Jumala, joka antoi Jeesuksen meille Vapahtajaksi. Herra lähestyy sinua ja minua evankeliumin lupauksen sanassa. Sille sydämensä avaava saa kaikki syntinsä anteeksi ja iankaikkisen elämän Jeesuksen kanssa.

Olemme kuitenkin saman aikaisesti vastuussa siitä, pelastummeko vai emme, sillä vaikka emme voi taivuttaa tahtoamme ottamaan Jumalan armoa vastaan, voimme katumattomuudellamme ja sydämemme kovuudella tukahduttaa Pyhän Hengen työn meissä.

Lupaukset etniselle Israelille

Tässä yhteydessä nousee usein kysymys siitä, että sisältääkö Vanha testamentti myös sellaisia lupauksia, jotka koskevat vain etnistä Israelin. Usein silloin viitataan Aabrahamin saamaan lupaukseen maasta ja kansasta, joka saa asua siellä. Se tarkoittaa sitä aluetta, jonka Aabraham sai katsella ja jota hän kierteli. Siksi monet näkevät juutalaisten paluun Israeliin ja Israelin valtion synnyn osoituksena siitä, että Jumala pitää tästä lupauksesta kiinni.

Ilmestyskirja puhuu myös selkeästi Israelin pelastetuista eri ryhmänä kuin kaikista muista kansakunnista pelastettuja. Toisen tulonsa yhteydessä Jeesus asettuu Jerusalemiin ja hallitsee sieltä käsin koko maailmaa.

Sitten minä näin Karitsan seisovan Siionin vuorella ja hänen kanssaan ne sataneljäkymmentäneljäentuhatta, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi. (Ilm. 14:1)

Luvussa 11 Paavali palaa aiheeseen seuraavasti:

Veljet, jotta ette olisi oman viisautenne varassa, tahdon teidän tietävän tämän salaisuuden: paatumus on kohdannut osaa Israelista, ja se kestää, kunnes täysi määrä pakanoita on tullut sisälle. Sitten koko Israel on pelastuva, niin kuin on kirjoitettu: ”Siionista on tuleva Pelastaja. Hän poistaa jumalattomuuden Jaakobista. Ja tämä on minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä.” Evankeliumin kannalta he ovat vihollisia, teidän tähtenne, mutta valinnan kannalta he ovat ra-

kastettuja, isien tähden, sillä Jumala ei kadu armolahjojaan eikä kutsuaan. (11:25-29)

Vaikka nyt valtaosa juutalaisista on yhä pimeydessä eikä tunne omaa pelastajaansa, Jeesuksen tulon yhteydessä (joko juuri ennen sitä tai samassa yhteydessä) etninen Israel kansakuntana ottaa Jeesuksen vastaan omana Messiaan ja Pelastajanaan. Jeesus viittasi samaan tulevaan tapahtumaan, kun Hän seisoi ylimmäisen papin tuomittavana ja Häneltä kysyttiin: "Oletko sinä Kristus, Jumalan Poika." Hän vastasi:

"Sinäpä sen sanoit. Mutta minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä." (Matt. 26:64)

Samasta asiasta puhuu Johannes Ilmestyskirjan alussa:

Katso, hän tulee pilvissä! Kaikkien silmät näkevät hänet, niidenkin, jotka hänet lävistivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroivat hänen tähtensä. Totisesti, aamen. (Ilm. 1:7)

Kutsuja

Näin ei käynyt ainoastaan hänelle vaan myös Rebekalle, joka oli tullut raskaaksi yhdestä, meidän isästämme lisakista. Sillä jo ennen kaksosten syntymää, ennen kuin he olivat tehneet hyvää tai paha - jotta valintaan perustuva Jumalan suunnitelma pysyisi, ei tekojen tähden vaan kutsujan - Rebekalle sanottiin: "Vanhempi on palveleva nuorempaa." Onhan kirjoitettu: "Jaakobia minä rakastin mutta Eesauta vihasin." (8-13)

Kaiken aikaa puhuessaan valinnasta Paavali keskittyy Valitsijaan eikä valittuun. Pelastukseen valitussa ei ole mitään sellaista syytä tai aihetta, minkä vuoksi Jumalan pitäisi valita hänet. Syntiturmeluksen tähden jokainen ihminen poikkeuksetta ansaitsee tulla hukutetuksi iankaikkiseen kadotukseen. Siksi, jos joku kuitenkin valitaan pelastukseen, niin kysymys on kokonaan ja täydellisesti Jumalan omasta luonteesta ja olemuksesta. Kysymys on pelkästään Jumalan armollisuudesta.

Sama periaate pätee myöskin Jumalan kutsuun ja valintaan tiettyyn tehtävään Hänen valtakuntansa työssä. Edelleen sama pitää paikkansa siihen, kun Jumala otti tietyn kansakunnan eli Israelin erityiseen käyttöönsä välittämään Jumalan ilmoitusta historian kulussa. Valinnan yhteydessä Jumala teki aivan selväksi sen, että kysymys ei ollut siitä, että Israel olisi ollut jotenkin hyvä tai parempi kuin muuta kansakunnat siihen tehtävään:

"Ei Herra sen vuoksi mieltynyt teihin ja valinnut teitä, että te olisitte kaikkia muita kansoja lukuisimmat, sillä te olette kaikkia muita kansoja vähälukuisemmat, vaan koska Herra rakasti teitä ja tahtoi pitää valan, jonka hän oli vannonut teidän isillenne. Sen vuoksi Herra vei teidät pois väkevällä kädellä ja lunasti teidät orjuuden pestästä, faraon, Egyptin kuninkaan, käsistä." (5. Moos. 7:7-8)

Oikeudenmukaisuus ja armo

Mitä siis sanomme? Ei kai Jumala ole epäoikeudenmukainen? Ei tietenkään! Hän sanoo Moosekselle: "Minä olen armollinen, kenelle olen armollinen, ja armahdan, ketä armahdan." Kysymys ei siis ole siitä, mitä ihminen tahtoo tai mihin hän pyrkii, vaan Jumalasta, joka armahtaa. Sanoohan Raamattu faraolle: "Juuri sitä varten minä nostin sinut esiin, että näyttäisin sinussa voimani ja että minun nimeäni julis-

tettaisiin koko maailmassa." Hän siis armahtaa, kenet tahtoo, ja paaduttaa, kenet tahtoo. (14-18)

Suomalainen ihminen elää nykyään niin vahvasti oikeus- ja tasa-arvoajattelun vallassa, että hänen mielestään on täysin väärin, jos Jumala valitsee jonkun muutta ei häntä itseään. Jos joku saa jonkun hyvän, niin kaikkien muidenkin pitää se saada. Siksi lukiessaan Paavalin tekstiä siitä, että Jumala armahtaa jonkun, mutta paaduttaa toisen, hän pitää sitä epäoikeudenmukaisena. Mutta Paavali korostamalla korostaa sitä, että Jumala on täydellisen oikeudenmukainen. Itse asiassa Jumala itse on oikeudenmukaisuuden mitta. Kaikki se, mitä Hän tekee, on oikeudenmukaista, vaikka me emme välttämättä pienillä aivoillamme sitä nyt käsittäisikään.

Suomalaisen varsinainen ongelma tässä asiassa ei lopultakaan ole edes hänen ymmärryksensä vähäisyys vaan siinä, että hän ei näe oikein omaa tilaansa syntisenä ja synnin läpi turmelemana, Jumalaa vastaan kapinassa olevana ja lopulta iankaikkisen kadotuksen tulen ansaitsevana olentona. Jos Jumala käsittelisi ihmisiä oikeudenmukaisuuden ja tasa-arvon mukaan, kaikkien osa olisi helvetissä. Ei ole yhtään ihmistä, ei ainoatakaan, joka voisi välttää Jumalan tulen tuomion. Kadotus onkin sellainen paikka, jossa ei suinkaan synti hallitse ihmisiä, vaan paikka, jossa jokainen ihminen saa pelkkää oikeutta iankaikkisen rangaistuksen muodossa. Se jos mikä on oikeudenmukaisuutta.

Jos suomalaisessa vankilassa on epäluukuinen määrä elinkautisen tuomion saaneita murhamiehiä ja naisia, niin kaikki voivat tuki esittää presidentille armahduspyynnön. Jos sitten joku heistä armahdetaan, niin jokainen muu tietää, että se tapahtuu pelkästä armosta eikä siitä seuraa, että kaikkien muidenkin pitäisi saada armahdus. Armo ja armahtaminen eivät millään tavalla tee oikeudenmukaisuutta turhaksi. Kennelläkään ei ole mitään oikeutta saada armoa, koska kysymys on nimenomaan armosta.

Jumala on käsittämättömän suuri arnessaan. Jokaisen ihmisen pelastus perustuu siihen armon ihmeeseen, että Jumala antoi oman Poikansa meidän sijaisksemme helvetin tuskiin hylkäystuomionsa alle Golgatalla, koska Hän halusi oikeudenmukaisuudesta kiinni pitäen armahtaa syntisiä. Hänen sovituksensa riittää koko maailman synteihin. Näin ollen jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu. Herra kutsuu jokaista ihmistä ottamaan uskossa vastaan Hänen armonsansa.

Jumala paaduttaa

Mutta mitä tarkoittaa se, että Jumala paaduttaa ihmisiä, niin kuin Egyptin faaraosta todetaan niin Vanhassa testamentissa kuin nyt tässä tekstissämme. Tarkoittaako Jumalan armo ja valinta sitä, että armo tarjotaan ja annetaan vain muutamille valituille ja muut Jumala on jo määrännyt iankaikkisella päätöksellään kadotukseen. Niin opettaa reformoitu teologia ja vetoaa juuri Roomalaiskirjeen lukuihin 9-11.

Itse ymmärrän, että Paavali tarkoitti tässä sitä, että Jumala voi oman kunniansa ja kirkkautensa osoittamiseksi käyttää myös niitä, jotka hylkäävät Hänen armonsansa. Jumala tuki etukäteen tiesi, että faarao ei kuuntelisi Hänen sanojaan, jotka Mooses puhui. Faarao sai itse asiassa kymmenen kertaa mahdollisuuden taipua parannukseen Jumalan edessä, mutta kun niin ei tapahtunut, Jumala ratifioi eli sinetöi faaraon paatumuksen. Sen jälkeen, kun Jumala on sinetöinyt ihmisen paatumuksen,

hänellä ei ole enää mitään mahdollisuutta pelastua. Siksi Raamattu toistuvasti varoittaa meitä paaduttamasta sydäntämme:

Sen tähden meidän tulee yhä tarkemmin pitää kiinni siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain joutuisi virran viemiksi. Jos kerran enkelien kautta puhuttu sana pysyi lujana ja jokainen rikkomus ja tottelemattomuus sai oikeudenmukaisen palkan, kuinka me voisimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta, jonka itse Herra ensiksi julisti? (Hepr. 2:1-3)

Mahdotontahan on uudistaa parannukseen niitä, jotka kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailman ajan voimia mutta ovat luopuneet. He näet itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti. (Hepr. 6:4-6)

Jumalan armo on tarjolla jokaiselle, se riittää myös jokaiselle. Emme kuitenkaan voi itse synnyttää pelastavaa uskoa sydämiimme. Sen tekee vain Pyhä Henki evankeliumin sanan kautta. Mutta kun Hän kutsuu meitä, olemme vastuussa siitä, sillä vaikka emme voi uskoa synnyttää, voimme vastustaa aina paatumukseen asti Pyhän Hengen kutsuvaa työtä. Suuressa armossaan Pyhä Henki on hyvin sitkeä ja antaa elämän aikana useita etsikkoaikoja, erityisen kutsun aikoja. Vain silloin, kun Hän sanan kautta kutsuu, ihmisen on mahdollista saada armo ja pelastus. Toisaalta Jumala voi vielä oman kirkkautensa osoituksesi käyttää myös jo kokonaan paatuneita ja kadotukseen matkalla olevia ihmisiä.

Lopuksi vielä esimerkki siitä, millaista Jumalan kutsuva armo on ja miten se kohdistuu aivan kaikenlaisiin syntisiin ihmisiin.

Jumalan kohdannut nuori kiinalaispoika

Kiinassa monet maaseudun köyhät vanhemmat joutuvat lähtemään kaupunkeihin tienamaan leipää perheelleen. He jättävät lapsensa yleensä isovanhempien hoitoon ja pääsevät tapaamaan heitä vain kerran tai kaksi vuodessa. Näitä lapsia kutsutaan ”poissaololapsiksi”. Heitä on koko maassa yli 60 miljoonaa ja kysymyksessä on suuri Kiinan maaseudun yhteiskunnallinen ongelma. Huolimatta kokemuksestaan vainoista monet kristilliset seurakunnat kantavat huolta näistä lapsista. Siten ne haluavat antaa todistuksen Herrasta yhteisöilleen. Alla on erään poissaololapsen todistus.

Olen poissaololapsi

Koska vanhempani palaavat kotiimme vain kerran tai kaksi vuodessa asuin isoisäni kodissa maaseudulla. Niin kuin monet muutkin poissaololapset minäkin jouduin huonoille teille, minusta tuli nuorisorikollinen. Kun pidettiin luokkakokousta, moni luokkakaverini jäi siitä pois, kun oli kuullut huhun, että minäkin osallistuisin siihen. Heissä oli niitä, joita olin kiussannut tai joilta olin kiristänyt heidän elämiseensä välttämättömät rahat ja joissa oli niitä, jotka olivat siitä syystä tehneet useita itsemurhayrityksiä. Kun palasin myöhemmin kotiseudulleni pyysin tosissani Jumalalta armoa ja kiersin pyytämässä anteeksi niiden luokkatoverieni luona, joille olin tehnyt pahaa. Miten minun laiseni olisikaan voinut päästä osalliseksi aidosta pelastuksesta! Ihmettelen sitä ihmettä, että minusta ihmisten silmissä ”ongelmalap-
sesta” saattoi tulla Jumalan silmissä ”aare”.

Kun olin 15 vuotta vanha, isoisäni ei enää kyennyt huolehtimaan minusta, joten siirryin asumaan äitini luokse. Äitini oli alun perinkin erittäin kiivasluonteinen, mutta kun hänen vointinsa heikkeni, hänestä tuli entistäkin vihaisempi. Kaiket päivät hän räyhäsi. Isä ei sitä kestänyt ja jätti meidät kahden kadoten tietämättömiin. Koska minulla ei ollut paikka minne pae- ta, minusta tuli se viemäri, johon äitini sylki kaiken raivonsa. Joka ilta itkin peiton alla itseni uneen.

Sellaisessa surkeassa tilassa olin, kun äitini kuuli torilla erään uskovan naisen julistavan evankeliumia. Siitä äitini alkoi käydä raamattuopetuksessa ja otti minut mukaansa. Kirkossa tapasin ensi kertaa ihmisiä, joista huokui rakkaus. Sydäntä lämmitti ja koin turvallisuuden tunnetta, kun olin siellä. Siihen mennessä en ollut saanut kokea mitään sellaista perheeni suunnalta. Kokemus teki syvän vaikutuksen minuun. Siksi halusi päästä tapaamaan seurakuntalaisia ja halusin kuunnella heidän sanomaansa synnistä, rististä ja iankaikkisesta elämästä. Vaikka ensi kertaa kuulemani Raamatun totuuden opetus vetosi sydämeeni, toisaalta kaikki se, mitä syvälle sisimpääni oli lapsesta asti istutettu, herätti epäilyjä enkä tiennyt kumpaa uskoa. Siitä huolimatta jatkoin veljien ja sisarten julistaman evankeliumin kuuntelemista ja mieleni alkoi kallistua sen puoleen.

Puoli vuotta myöhemmin aloin pikku hiljaa kasvaa seurakunnan rakkauden keskellä. Mutta vaikka äitini käyttäytyi hillitysti seurakunnassa, kotiin palattua hän palasi aina entiselleen, oli väkivaltainen ja sylki suustaan herjauksia. Olisin toivonut hänen muuttuvan, mutta petyin ja olin katkera Jumalalle.

”Jumala, sinähän sanot olevasi Kuningas, mutta miksi silti tämä hirveys jatkuu?” Sinä päivänä Jumala ei sanonut mitään, hän vain kuunteli tarkkaan, mitä valitin. Mutta sitten kun tunnemyrskyni oli asettunut, hän vastasi hiljaisella äänellä: ”Kyllä minä tiedän.” Sillä hetkellä tajusin, että näihin muutamiiin sanoihin sisältyi kaikki!! Jumala tuntee kaiken kärsimykseni. Hän ei ollut hetkeäkään minun luotani poissa. Herra oli yhdessä kanssani kokenut saamani vainon ja häväistyksen! Silloin aloin nähdä oman syntisyyteni. Minussa ei ollut mitään hyvää enkä kykene seisomaan sekuntiakaan Jumalan edessä. Olin pilkannut ihmisiä, jatkanut varastelua ja kulkenut omia teitäni, mutta siitä huolimatta synnitön Jeesus otti sijastani vastaan sen tuomion, joka olisi kuulunut minulle. Tuolla hetkellä ensi kertaa elämässäni koin suloisuutta ja tulin lohdutetuksi, kun Jumala sulki minut syliinsä, osoitti rakkautensa, ymmärsi ja antoi minulle anteeksi. Siinä sain tunnustaa kaikki syntini, jotka vain kykenin muistamaan ja Herra vakuutti, että ne on jo annettu anteeksi. Kaikki se, mikä oli sitonut minua, osoittautui merkityksettömäksi. Siinä olin vain minä ja Herra, välillämme ei ollut enää mitään. Jumalan läheisessä yhteydessä tajusin, että kaikki ne pimeät asiat, joita olin joutunut kokemaan, olivat vain hetken kestävä, niin kipu, haavat kuin kyyneleetkin, sillä Herra oli käyttänyt niitä parhaana mahdollisena johdatuksen välineinä synnyttääkseen minussa halun etsiä Herraa.

Pelastuttuani halusin alkaa elää tavalla, joka ilahduttaisi Jumalaa. Koulussa en enää halunnut esittää voimakasta. Kerskailuni loppui, uhkailu ja kiusaaminen hävisivät. Aiemmin olin pitänyt opettajia vihollisinani, mutta nyt aloin nähdä heidät ihmisinä, joita tulee rakastaa. Koulu- toverit, jotka tunsivat minut entuudestaan, ihmettelivät tapahtunutta muutosta, kun innokkaasti todistin heille: ”Uskoin evankeliumin ja minusta tuli Jumalan oma.” Elämän muutos nousi valtavasta ilosta ja loppumattomasta kiitollisuudesta. Minusta tuli uusi ihminen, jota panee liikkeelle ilo Herrassa.

En osaa oikein selittää, mutta Jumalan tapa toimia on ihmeellinen. Kuka tahansa saa osakseen tämän armon ilmaiseksi ilman mitään omia yrityksiä. Riittää, kun jätät varuillaan olon ja pelkästään uskot, niin Jumala tulee luoksesi!

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16)

Entä sinä?

Oletko sinä jo lupauksen lapsi? Oletko päässyt osalliseksi Jumalan käsittämättömän suuresta armosta, kun Hän Jeesuksen tähden antoi kaikki syntisi anteeksi, otti sinut omaksi lapsekseen ja antoi sinulle iankaikkisen elämän? Ellet ole vielä, tänään kutsu kuuluu juuri sinulle. Jos kuulet Jumalan sanan kutsun omassatunnossasi, älä paaduta sydäntäsi. Avaa sydämesi Jeesuksen rakkaudelle, tunnusta syntisi ja pyydä Häntä tulemaa elämäsi Herraksi. Jumala on armollinen ja kutsuu sinua.

Jos olet jo Jumalan lapsi, kiitä siitä, ihmettele Jumalan armon suuruutta ja jaa evankeliumin sanaa myös niille ihmisille, joita tapaat. Herra haluaa käyttää sinua ihmisten pelastukseksi ja omaksi kunniakseen.